

Miquel Bauçà

EL CREPUSCLE ENCÉN ESTELS

MIQUEL BAUÇÀ

EL CREPUSCLE
ENCÉN ESTELS

Edicions 62

Primera edició (a la col·lecció Migjorn, d'Editorial Empúries):
març del 1992

Primera edició en aquesta col·lecció: juny del 2023

© Hereva de Miquel Bauçà, 2023

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

*La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals
perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.*

*En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agrairim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.*

*Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través
del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.*

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo

ISBN: 978-84-297-8117-5
Dipòsit legal: B. 10.844-2023

Fet i fet, ¿quina en faríeu,
ajustats? L'abjecció,
els abissos de molície,
s'abatrien pels replecs.
Tot està al millor possible.

A les onze, d'aquí estant,
no se sent cap altre estrèpit
sinó el timbre del convent.
Més enllà, un redol de sègol
creix vagós i complagut...
Ni el Paràclit no em trepana.

Sobrevola l'argelaga
que clapeja aquell coster...
Ben entès que és d'horabaixa
i qualcú, dins el museu,
mou les volves argentines
que encatifen, ara sí,
els rajols encara tebis.

En descans, genoll flectit,
arrambat a la barana,
miro amb quina lentitud
el boirim entela l'aigua
inconsútil del llac som...
L'aligot que es precipita,
ben a posta, no reïx
a fer moure'm cap parpella.

Encourida l'atmosfera,
 com en temps reculat, tou,
 peus de feltre i tot submisa
 a les lleis equipollents;
 ajaçada a l' ampla tofa
 de ranuncles, collcoloms,
 vora el sòcol de l'estàtua,
 resoluta, rep i sent
 fortitud de la canella.

Per no veure els calcinals,
 sempre arrenco les pomeres.
 No m'ho diuen, però sé
 que agraeixen la condícia...
 I l'onagre, el pelicà,
 paratgívols d'allà enfora,
 s'acorrueu, vénen prest,
 i l'aturen, si s'escapa,
 l'exquisida tebior
 vellutada dels geranis.

7

Erro a part de conjumines,
no em fetilla el moviment
sinuós d'un nus de vibres
ni el braveig del seu verí.
Més torcívol que no era,
detersiu, emollient,
nidifico onsevulla.
Deixo caure del roser
tant les fulles com les roses.
No em trasbalsa l'incident
ni sospeso conjectures.

8

Sense cap pruija a l'ànima,
ben estort de llúpia el cos,
es replega: no l'ofenen
els profetes cridaners...
Ha encertat a dispersar-los.

No trepitjo el macadam
d'un carrer de rogalia,
i em mantinc distant del riu
per no veure les gavarres
que s'esmunyen cap al pont,
per davall la salzereda.

I ara, ves, tu t'atrinxeres
i no saps aclucar els ulls.
T'amenitza prendre nota
del comport de l'aviram,
i et percaça la veu lletja...
Ten com salpen i tu aquí...
Hom diria que t'ufana.

Cauen gotes a l'estany,
dolçament arriba l'ona
a l'espina del roser...
Llei, fretura, captinença,
infortuni, tremolor,
la falena me'ls fa enfora...
Observant-ne tot l'encert,
tanco el llibre que em bescanta.

Està sola i no s'esguerra,
emboçada allà dellà.
Del deler, no en té fretura...
No caurà en la turpitud,
flamejant, desembridada,
d'anar a malmenar l'alerç.
On encara hi ha el que busca,
mai no hi salta afollament...
Es bressola, es fa cossona.

Sol ixent, lluna al pertús,
 faig cent trams de graons petris,
 cada dia, cap al puig,
 perquè el vol de la coloma
 continuï perennal...
 Conseqüència immediata:
 no li haig de demanar,
 al merlot, dins la bardissa,
 què hi deu fer, per què no en fuig
 cap a boscos amb foranques.

«Bótes, cables i paneres,
 mussolina i calicot,
 picaportes i fallebes,
 baules saltes, a l'engròs,
 becs de gas, reblons, gibrelles,
 àcids grassos, dissolvents,
 necessers de toaleta
 amb els estris d'aguisar,
 persianes i finestres...».
 Reembossava dia dos.
 Va amassar una gran fortuna.